

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. december 25.
(karácsony 1. napja)**

Cseri Kálmán

MIT HOZOTT JÉZUS?

Lekció: Lukács 2,8-20

Alapige: Lukács 2,8-11

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk.

Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz:

Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, hálásan köszönjük, hogy megérhettük ennek az esztendőnek karácsonyát.

Dicsőítünk téged azért, mert éppen abban lett nyilvánvalóvá a te irántunk való szereteted, hogy elküldted a te egyszülött Fiadat e világra, hogy éljünk általa.

Köszönjük, hogy a tegnap esti ajándékok is a te kimondhatatlan nagy ajándékodra, Jézusra utaltak. Köszönjük mindazt, amit kaphattunk és adhattunk.

Könyörgünk azokért, akik semmit sem kaptak és semmit sem tudtak adni.

Kérünk, legyen a te ajándékod most számunkra ez a csendes idő, amit itt tölthetünk a te házában. Olyan nagy szükségünk van rád. Hisszük, Urunk, hogy a te igédnek ma is teremtő, újjáteremtő hatalma van.

Ajándékozz meg minket olyan igével, ami a te szádból származik. Legyen a te beszéded számunkra vigasztalás, bátorítás, leleplezés és feloldozás. Mindannyiunknak az, amire szerinted leginkább szükségünk van.

Ajándékozz meg minket külső és belső csennddel, és a te halk és szelíd szavaddal, ami egészen átformálja, megtisztítja, újjáteremti az életünket, hogy kiábrázolódjék rajtunk Krisztus.

Ezzel az alázattal segíts hallgatnunk a te igédet, és Szentlelked bátorítson annak a cselekvésére is.

Ámen.

Igehirdetés

Arról szeretnék ma szólni Isten ígéje alapján, hogy milyen volt az a világ, amelyikbe belépett Jézus Krisztus mint kisgyermek, és mit hozott Ő nekünk karácsonykor.

I.

Milyen volt a világ? Egy erőszakos globalizációs törekvés érvényesült akkor. A nagy római impérium igyekezett beolvasztani a kis népeket. A maga isteneinek a tiszteletére is megpróbálta rákényszeríteni őket. Közben úgy, ahogy az lenni szokott, rátenyerelt a nemzeti vagyona, és mindezt a jólét ígéréssel, a pax romana illúziójának a jegyében. Közben persze nem riadtak vissza kisebb-nagyobb mézárásoktól, népiertásoktól sem. Minden a pénz körül forgott. Az egységes pénz még a birodalom legtávolabbi tartományába, Izráelbe is eljutott. Rajta volt a császár képe és felirata. Egyébként ezt az országot akkor Szíria provincia néven tartották számon.

A tartományokban bábkirályokat meghagytak — Heródes is ilyen volt — látszathatalommal. Aztán voltak derék hazafiak, akik próbáltak valamit megmenteni a nemzeti önállóságból, de a tényleges hatalom a római helytartó kezében volt. Jézussal sem tehettek semmit Pilátus hozzájárulása nélkül.

Nehezítette a helyzetet, hogy a kis népeket is feldarabolták a pártok. Nem volt egységes nemzeti akarat. Izráelben is voltak konformisták, akik azt mondták: Rómának mindenben és azonnal engedni kell. Aztán voltak radikálisok, akik a nemzeti gondolat jegyében ellenálltak az egységesítő törekvéseknek. Ilyenek voltak: a zélóták, a szikáriusok. És mindig akadtak felelősen gondolkodó emberek, akik megpróbálták a nehéz helyzetben is egyfajta reálpolitikát megvalósítani. Őket azonban mind a két oldal folyamatosan támadta.

Közben mindenki valamilyen módon rab volt és félt. Maga a császár is foglya volt a hatalom féltésének, hiszen több elődjét a legjobb emberei vagy az édesestvére gyilkolta meg. A kisember is félt, mert minden bizonytalan és kiszámíthatatlan volt. Amikor a gyanakvás és a korrupció eláraszt mindent, akkor az életösztön néha kegyetlenné teszi az embert.

Amúgy szellemileg nagy csend volt. De ezt a csendet meg a félelmet hangossággal szokta az ember elfedni, úgyhogy egyébként igen hangos volt az a birodalom. Hangos volt a légióknak a menetelésétől, a szenátusban folytatott örökös vitáktól és ármánykodásoktól, az élvhajhász propagandától — gondoljunk csak az Ember tragédiája római színére —, a hazug jelszavaktól. Hangos volt a gazdagok tivornyáitól és az eladósodott szegények jajgatásától.

Aztán ki-ki, ahogy tudta, próbálta megsütni a maga kis pecsenyét, de a többséget, a tömeget a tehetetlenség és a kilátástalanság jellemezte. Úgy érezte magát a legtöbb ember, mint egy rab a magánzárákában, akinek nincsenek kilátásai a szó semmilyen értelmében, nem számíthat senkire, egyetlen öröme, hogy néha beadnak neki valamit enni.

Meg lehet kérdezni: vajon van-e sok új a nap alatt? Ebbe a világba lépett be az Úr Jézus és hozott ajándékokat.

Ezt a világot azonban az is jellemezte, ami a mi mai világunkat is jellemzi, hogy igen kevesen tartották számon és vették észre, hogy teljes csendben, sokkal magasabb szinten más események is követik egymást. Fokozatosan kibomlik és feltartóztathatatlanul megvalósul Isten örök terve, amit azért készített, hogy az ellene fellázadt és így magát börtönbe zárt és vegetálásra ítélt embert kiszabadítsa onnan. Karácsonykor ez az eseménysorozat döntő fordulathoz érkezett.

Több helyen is olvashatunk erről a Szentírásban. Pál apostol a Galata levél 4. részében csodálatos tömörséggel és szépséggel írja ezt le: „Amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk.” (4-5 v.).

Az idők teljességében Isten elküldte az Ő Fiát. És amint olvastuk a Lukács evangéliumában, ez mennyei mozgósítást is szükségessé tett, angyalok szálltak seregestől, megnyílt a menny a föld előtt, találkozott az ég a földdel. Maga Isten jött el utánunk, hogy segítsen rajtunk.

És ez nemcsak globális jelentőségű esemény volt. Nemcsak a glóbuszt, a földgolyót érintette, ennek kozmikus jelentősége volt. Az egész teremtett világ jövőjét meghatározta az Ige testtétele. Mert Isten az Ő végtelen szeretetéből úgy határozott, hogy Ő maga jön utánunk, és mindenképpen kiszabadít a kilátástalanság és tehetetlenség börtönéből. Ezért jött el Jézus. Ezért történt meg az a csoda, hogy az Ő örök isteni természete mellé magára vette a mi emberi természetünket is. Miért? Mert Ő a mi megérdemelt ítéletünket akarta elszenvedni, hogy minket attól megszabadítson. Márpedig az ember bűnéért csak ember bűnhődhet. De minden ember bűnéért csak olyan valaki bűnhődhet, akinek magának nincs bűne. Ilyen pedig a földkerekségen nem volt. Ezért történt a karácsony. Ezért lett az Ige testté.

Amikor 33 év múlva a kereszten, Jézus ajkán elhangzott ez a szó: elvégeztetett, akkor valóban kozmikus jelenségek kísérték az Ő kereszthalálát. Megrendült a Föld, elsötétült a Nap, ámultak az angyalok, és amikor a jeruzsálemi templom vastag kárpitja kettéhasadt, ez azt jelezte, hogy megnyílt az út a bűnös, Isten ellen fellázadt ember előtt a kegyelmes Istenhez. Vagyis megnyílt az út előttünk a halálból az életre. Mert az, aki bűnt nem ismert, bűnné lett éretünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.

Ez kezdődött el karácsonnyal, és ezt hozta Jézus erre a földre. Ennek a nagy kozmikus szabadításnak kedves, de rendkívül szemléletes jelei azok, amikről olvastunk itt a pásztorok történetében.

II.

Áttérünk arra, hogy mit hozott Jézus karácsonykor nekünk. Azt hozta, ami végzetesen hiányzott ebből a világból, amire a legnagyobb szükségünk volt és van, ami nélkül nincs teljes emberi élet, de amit mindenki megkaphat tőle, aki Ővele találkozik.

Ebből az igéből négy ilyen ajándékot olvashatunk le. Jézus hozott: világosságot, ígét, szabadítást, és nagy örömet.

1. Hozott először is világosságot. A pásztorok sötétben, éjszaka voltak ott, amikor meghallották az Ige testtételeének az örömhírét. Azt olvastuk, hogy ebben a sötétben egyszer csak az Úr dicsősége ragyogta körül őket. Valami addig ismeretlen, elképesztő nagy világosság támadt. Isten világossága.

János evangéliuma az elején így mondja: az igazi világosság eljött ebbe a világba. Mert sokan próbáltak világosságot hozni az évszázadok, ezredek során, de mindenki, még a legvilágosabb fejű ember is, azt mondhatta csak: van nálam valamennyi világosság. És ez olyan, mintha egy viharlámpát tart a kezében az ember. Az egy irányba világít, de a másik irányba én magam vetek árnyékot. Jézus nem azt mondta: nálam van a világosság. Azt mondta: Én vagyok a világ világossága. Árnyékmentes fényt egyedül Ő tud adni. Olyan fényt, aminek a világosságánál felismeri az ember a láthatatlan Istent. Ezt olvastuk itt: az Úr világossága ragyogta őket körül.

Többé nem kérdés, hogy van Isten vagy nincs Isten, hiszen Isten jelenlétét élik át azok, akik ebbe a világosságba kerülnek. Isten valósága lesz meggyőző a számukra. Ugyanakkor helyes önismeretre is csak ebben a világosságban juthat el bárki. De ebben a világosságban ismeri fel a másik embert is, és benne a felebarátját. Ebben látja meg reálsan a maga helyzetét. Ebben lesz világossá, hogy mi választja el őt Istentől. De az is, hogy mire rendelte őt Isten: a küldetése.

Csudálatos világosság az, amit Jézus Krisztus hozott erre a földre. És ezt élik át azok is, akik ma, a mi napjainkban találkoznak vele.

Sokféle sötétség lapul bennünk. Attól tartok, hogy kivétel nélkül mindannyiunkban vannak olyan gondolatok, emlékek, vágyak, amikről itt semmi pénzért nem beszélnénk a nagy nyilvánosság előtt. Egy csomó sötétséget rejtegetünk magunkban. Sötét indulatok, gondolatok, félelmek, szorongások vannak sokakban. Jézus Krisztus világossága ezekből is kiszabadítja az embert.

A Bibliában azt olvassuk, hogy aki Ővele találkozik, az először is kilép a sötétből a világosságra, aztán elkezd világosságban járni, mint a világosság fia, és egyszer csak mások veszik észre — nem is ő —, hogy világítani kezd. Áldom Istent azért, hogy ismerék ilyen embereket, nem is keveset.

Most csak egy gyári munkás jó barátom jut eszembe, aki rendkívül sötét alak volt. Ő volt a trükköknek a kiapadhatatlan forrása, hogyan lehet a munkaidőt a munka látszatával tényleges munka nélkül eltölteni. Hogyan lehet kicsempészni gyakorlatilag bármit a munkahelyről. Hozzá fordultak ötletekért a többiek is, és egyszer éppen egy ilyen karácsonyi istentiszteleten (mert egy évben kétszer-háromszor el szokott menni abban az időben is istentiszteletre) volt szó az igazi világosságról, és megdöbbsent azon a sötétségen, ami őbenne van, és amiben ő él. Elhatározta, hogy kilép a világosságra. Isten elkezdte benne a maga csodálatos munkáját. Az első munkanapon közölte: vége a trükköknek, rá tovább ne számítsanak. Persze megkapta a megfelelő megjegyzéseket, amiket most nem szeretnék idézni. Ő ezt vállalta, mint ahogy Isten újjászülött gyermekei vállalják a hitükért, a Jézusért való szenvedést.

Igen ám, csak amikor tartósan látták, hogy ez minőségi változás ennek az embernek az életében, akkor lassan különös tekintélye lett, és jődögelni kezd-

tek hozzá. Te, ez meg az a gond a házasságunkban, nem bírunk a gyerekeinkkel, és a legkülönbözőbb lelki, gyakorlati, emberi kérdésekkel fordultak hozzá. Innen tudom az egészet, mert akkor jött ő el a lelkészi hivatalba. Kicsoda ő? Ő nem házassági tanácsadó és nevelési tanácsadó. Nem ért ezekhez a dolgokhoz. Miért kérdeznek tőle ilyeneket?

Áldottam az Istent, hogy ez az ember világít. Olyan nagy a szellemi sötétség, amiben élünk, hogy a legkisebb pilács is sokat jelent, és az emberek ahhoz odahúzódnak. Még nem akar kilépni a világosságra, de szeretne tájékozódni a másik világosságánál.

Ma is így történik ez. Jézus Krisztus ezt az ajándékot nekünk is kínálja. Elmondhatjuk-e hálásan, hogy én már kiléptem a sötétségből, világosságban járok, és esetleg az is kiderült, hogy Isten kegyelméből világítok?

2. A másik ajándéka Jézusnak az ige volt. Ezek a pásztorok ott némaságban éltek, s egyszer csak maga a mindenható Isten személyesen nekik célozva üzent valamit. Ezt mondja az Úr, született ma nektek a Szabadító. Isten számon tartotta őket.

A pásztorok nagyon megvetett emberek voltak, a társadalom perifériáján tengődtek. Sok ok miatt lenézték őket, s íme, Isten nem nézi le. Íme, Isten elsőként velük közöl valami világot megrengető információt. És ez őket mozgásba hozza. Ez átalakító információ, mert azt mondják: nosza, akkor kerekedjünk fel, menjünk el egészen odáig, amiről ez az angyal beszélt, Betlehemig, és nézzük meg, hogy pontosan hogyan történtek ezek a dolgok. A tespedésből mozgásba jönnek. És amikor pontosan mindent úgy találtak, ahogy az angyal megmondta, akkor helyére billen az életük.

Mit jelent ez? Dicsőíteni kezdik Istent. Isten evégre teremtette az embert! Végre azt csinálják, ami a teremtettség célja, ami a küldetésük. És ráadásul, amit láttak, azt másoknak is elhirdetik. Küldöttek lesznek ők is. A küldött idegen szóval angyal. Angyalokká válnak a megvetett pásztorok. Továbbmondják az örömhírt másoknak is, közben dicsőítik az Istent. Átalakította az ige az életüket.

Kimondhatatlan ajándéka Istennek az Ő igéje, és az Ő beszéde ma is így alakít át mindenkit, aki veszi a fáradságot, hogy meggyőződjön arról, így vannak-e ezek valóban. Akit mozgásba hozhat Isten igéje. Különös ereje van az igének.

Valakit nagyon megaláztak a munkahelyén és bosszút forralt. Utólag mondta el, hogy éjszakákon át nem tudott aludni. Úzte-fűzte magában, hogyan fog visszaütni. Ezt elmondta egy munkatársának, aki hívó ember volt. Az szeretettel végighallgatta és így válaszolt: megértelek téged, ez nagy seb volt, amit az életeden ütöttek. De az jut eszembe, amit ma reggel olvastam a Bibliából. A Példabeszédek könyvében van ez a mondat: „Jobb a hosszútűró az erősnél, és aki uralkodik a maga indulatán, annál, aki bevesz egy várost.”

Mind a ketten beszámoltak utólag, és ez a hívó ember mondta, hogy meg is lepődött: miért mondja ezt az ígét neki, mit akar ezzel? Azt akarta, hogy csillapítsa a bosszúvágyát. De aztán nem követett szó-szót, itt be is fejeződött a dolog. Mindenesetre néhány nap múlva jön a másik, és azt mondja: köszönöm

MIT HOZOTT JÉZUS?

azt a furcsa mondatot, amit idéztél a Bibliából. Elhatároztam, hogy nem állok bosszút, és azóta végigalszom az éjszakákat.

Isten igéjének ereje van, csak azt ismerni kell, meg engedni kell, hogy helyén mondott ígét mondasson velünk a mi Urunk, aki a mi Küldőnk, hogy mi küldetésben járjunk. Alázatosan mondom: hogy angyalok legyünk, küldöttek, akiket használhat, és akik azt mondják, amit az Úr mond most nektek. Ilyenekké tud formálni minket a mi Urunk.

Jézus világosságot, ígét és szabadítást hozott.

3. Szabadító született ma nektek. Ez egy csodálatosan mély értelmű, nagy jelentőségű, gazdag szó, amit a Bibliánk így fordít: Üdvözítő született ma nektek. Üdvözítő, Szabadító, Megváltó – ez mind ugyanaz a szó az Újszövetség görög szövegében.

Jézus Krisztus szabadítást hozott. Nem kell elpusztulnia az embernek az előbb említett börtönében, Jézus kinyitotta az ajtót. Nem kell nekem forognom halálomig keserű levemben, bosszút forralni, a sebeimet nyalogatni, önmagamat sajnálni. Szabadságra hívott el, az Isten gyermekeinek a szabadságára.

Miből akar megszabadítani? Fel sem tudnánk sorolni, hogy mi-minden kötöz meg embereket. Hányszor tapasztaltam itt a gyülekezetben, hogy kicsi gyerekek tele vannak félelemmel és szorongással. Nagyhangú kamaszok, még nagyobb hangú középkorúak, öregek. A félelmeinkből akar megszabadítani. Tényleges, teljes szabadságra akar bennünket vinni.

Itt ülnek közöttünk különböző szenvedélyek rabjai, akik már sok mindent megpróbáltak: abbahagyom, mert ez senkinek nem jó – de tehetetlenek. Újra és újra visszajönnek kényszergondolatok, kényszercselekvések. Miért kényszerít engem, ha én olyan büszke, rátermett ember vagyok? Mert tehetetlenek vagyunk ezzel szemben, és tehetetlenek vagyunk alapvetően arra, hogy Isten akaratát cselekedjük, ami nekünk *egyedül lenne jó*. Még ha elhatározza is valaki, nem megy neki. Csak ha a szabadító Krisztussal találkozik.

Jézus Krisztus nem a bűneink következményeitől akar megszabadítani minket csupán, hanem a bűn állapotából. Azt olvastuk az igében, hogy Isten gyermekeivé legyetek. Az Isten gyermekeinek a szabadságára akar minket elsegíteni.

A Bibliában három helyen is szó szerint meg van írva: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, megszabadul.”

Ne mondjunk le erről! Jézus karácsonykor teljes szabadulást hozott, mert Ő a Szabadító.

A kérdés az: akarunk-e mi megszabadulni. Csakugyan mindentől meg akarsz szabadulni, ami megnyomorítja az életedet? Ezt nekünk kell eldöntenünk. Isten segít a döntés meghozatalában, és utána, aki az Úr nevét segítségül hívja, az megszabadul.

4. Negyedik ajándékot is említ: nagy öröm tölti be azoknak a szívét, akik az Úr Jézussal találkoznak.

Az örömet Isten soha nem célként jelöli meg. Ezt csak a rajongó közösségek szokták hirdetni: gyere közénk, és akkor mindig örülni fogsz. Ezt Isten nem ígéri. De aki az Ő világosságába kerül, aki az Ő igéjének enged, azt moz-

gásba hozza, s aki átéli a Krisztusban kapott szabadítást, az kap valami elvehetetlen, csendes, belső, egyenletes örömet. Valami olyan belső harmónia tölti be, ami független az élete eseményeitől. Többé nem a külső körülmények határozzák meg. Átélté Isten kegyelmét és örül.

Nem akarok most nyelvészkedni, de ez érdekes jelenség az Újszövetség görög nyelvében, hogy a kegyelem, a hála és az öröm szónak azonos a gyöke, azonos tőről származnak. Aki Isten kegyelmét átéli, az egy életen át hálás lesz ezért, és aki hálás, az mindig tud örülni, még akkor is, ha ütök.

Ezért merte leírni Pál apostol: „Minden nyomorúságunk ellenére csordul-tig vagyok örömmel.” (2Kor 7,4).

Ez tehát az a négy ajándék, amit alapigénk említ: világosság, ige, szabadítás és öröm. Ezt kapja ajándékba az, aki Jézussal találkozik.

Ha egy betűszót csinálunk belőle, akkor előttünk van ez a szó: VISZ. Mit visz magával az, aki Jézussal találkozik? Világosságot, igét és szabadítást. De csak, aki Jézussal találkozik. És ez nagyon fontos ebben a mai igében, mert ezek a derék pásztorok, miután meghallották az igét, azonnal felkerekednek és elmennek meggyőződni róla.

Tulajdonképpen a betlehemi mezőn egy istentisztelet zajlott. Az igehirdető az angyal volt, a prédikáció Jézus testteléről szólt, még ének is hangzott. Abban az esetben éppen angyali kar énekelt. Az igehallgató gyülekezet a pásztorok kis csapata volt. Templommá vált az a mező. Innen a templomból elmentek még Jézushoz. Ott töltötte be a szívüket a bizonyosság is, hogy mindez igaz, és ez az öröm is.

Mi most itt vagyunk a templomban és egy gyarló hírnök hirdette a karácsonyi evangéliumot. Hogyan folytatódik ez a te életedben? Ez itt a kérdés. Ezt is meghallgattuk, mehetünk az ebédet készíteni. Vagy pedig azt mondjuk: én szeretnék meggyőződni erről. Valóban igaz? Rám is érvényes? Mi következik ebből? Nem kellene akkor valamit abbahagyni, valamit elkezdni? Nem kéne tényleg kilépni a sötétségből a világosságra? Akár most hazafelé valamit világosságra hozni, rendezni? A templomtól eljutni Jézusig — és akkor lesz a mienk igazán mindez az ajándék!

Az imádság és a Mi Atyánk között 1-2 perc csendet szoktunk tartani. Szeretném kérni, hogy aki valóban komolyan veszi azt, amit Isten most az igén keresztül nekünk mondott, az ebben a csendben szólítsa meg az Úr Jézust. Most ezt jelentené az első lépés: a templomtól elmegyek Jézusig. Akkor is, ha soha nem szokott imádkozni. Mondja el: Úr Jézus, ha te vagy, akkor... — és ami szívéen van, őszintén. És meg fogjuk látni, mi lesz ennek a következménye.

Mielőtt együtt is imádkozunk, válaszoljunk együtt énekkel az ígére. A 316,4-6 verseit énekeljük.

Már lehozta az életet,
Mely Istennél volt készített,
Hogy ti is véle éljete,
Boldogságban örvendjete.

Ez lesz néktek a jegy róla:
Íme, fekszik a jászolba',
Ott megtaláljátok őtet,
Kitől menny, föld teremtetett.

Ez Úr Krisztus mi Istenünk,
Nyavalyáinkból kimentőnk,
Ő leszen az Idvezítő,
Minden bűnünkből kivévő.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük, hogy ennek az éneknek minden szava igaz.

Köszönjük, hogy egyedül te tudsz kivenni minket minden bűnünkből, egyáltalán egyedül te tudod fájóvá tenni számunkra mindazt, ami ellened való lázadás és egymással szembeni szeretetlenség. Te tudsz minket kimenteni mindenféle nyavalyánkból is, ami miatt olyan sokat panaszkodunk.

Bocsásd meg, ha a panasznál nem jutottunk még tovább. Szeretnénk most egészen hozzád eljutni, előtted leborulni, csodálkozva hálát adni azért, hogy valóban nincs nagyobb szeretet senkiben annál, mintha valaki életét adja a barátaiért.

Köszönjük, hogy te ezt tetted, és ez a te önmagad megtagadása, önmagad feláldozása már karácsonnyal elkezdődött. Áldunk téged, hogy ma újra hallhattuk a karácsonyi örömhírt.

Köszönjük, hogy miután mi nem tudtunk visszakapaszkodni hozzád, te jöttél utánunk abba a mélységbe, ahova zuhantunk. Köszönjük, hogy nincs az a sötét verem, ahonnan te ki ne tudnál emelni bennünket. Köszönjük, hogy még csak nem is kell kapaszkodnunk, elég csak a kezünket nyújtani hittel, és neked van erőd kiszabadítani bennünket. Engedd átélnünk a szabadulás örömét, és engedd, hogy egy életen át magasztaljunk téged, a mi szabadító Urunkat. Hadd legyen ott ráadás-ajándékként ez a karácsonyi öröm a szívünkben.

Könyörgünk, Urunk azokért, akik minderről semmit sem tudnak. Hadd jusson el hozzájuk az örömhír, talán éppen rajtunk keresztül.

Áldd meg így a délutáni beszélgetéseinket is. Rólad is hadd legyen ott szó. Adj nekünk szót, amikor kinyitjuk a szánkat. Add, hogy ne szégyelljük a rólad szóló örömhírt, és könyörülj rajtunk, hogy világítson az életünk.

Könyörgünk azokért, akik segítséget látnak: éhezőkért, üldözöttekért, munkanélküliekért, otthon nélküliekért, gyűlölködőkért. A te irgalmadat áraszd ki gazdagon ránk, olyan nagy szükségünk van rá.

Kérünk, Urunk, hogy segíts most ebben a csendben kilépni a világosságra, vagy továbblépni, újra elindulni azon az úton, amelyen te elindítottál minket, hogy majd ha te jössz, készen legyünk.

Segíts most őszintén, egyszerűen imádkozni.

Ámen.